

Nejni snad ani možná, aby byla Talinka poslušnější Rumíčka? Ale občas se asi i tohle zadaří. Jako to úterý hned po návratu z Kérkonoš.

Šli jsme pro tentokrát výjimečně předním vchodem, kterým ráno spíš nechodíme. To, abychom nezdržovali sousedy, když pádí do práce. Stojím si totiž vzdcky za tím, že se musí na zadnici sedět, na paničku hledět a teprvá poté se může jít se svolením ven. Což může s Taliprčkou být někdy trošinku delší, páč já si právě stojím na tom svém a ona sem tam drnčí netrpělivostí, jak sto let nevenčenej pes /co na tom, že před hodinou byli venku s páníčkem/ a sednout si je prej děsná potíž. Teď byl výtah v přízemní, nikde nikdo, tak půjdeme pěkně hlavním vchodem. Usazeno, na mne pohleděno, vycházíme. A šup Tali míří tam kde to nerada vidím. "TalinkOO, TADY deme!" "Jo aháá, pročs to neřekla už hned?" zatočí a po pár krocích se jí dostane odměny z nejoblíbenějších. V kapsičce čekal na ty hodný pejsky rohlíček ☐. A bylo dobře, že tam nebyl jen ten jeden osamělej kousek. Protože Tali ještě stále vykazovala známky normálnosti ☐. Takže jsem si šla s rukama v kapsách, ona se na mě občas otočí, ešivá "Tetkon? Nebyl by? Kousek??" ☐ "Byl, když si tak hodná. A taky Rumíček, kterej je hodnej tak jako furt, tak aby nebyl škodnej, nate!"

Přejdeme - a pozorte na obrubníku to samo od sebe událo dřepkins! - k sousednímu domu a Tali se jde začuchat na trávnik. Eeheh, to je hezkýýý!! ☐ Nesmějte se mi moc, páč ona toho takhle na volno moc z těch vzkazů nepřečte. Je jak prvňáček, co si listuje slabikářem, kde jsou hlavně ty vobrázky ☐☐☐☐☐☐ Není zrovna čtivá, no. Halt ta dnešní mládež, radši páchá lotroviny, než aby se to začetlo ☐ Zamíří ze zvyku k popelnicím a vystačíme s tím, že NE. Na boku paneláku uděláme pěkně na zábradlí Tapičky, hezky synchronizovaně, jak dvě akvabely, s Rumíčkem najednou a u Talibuříku se rozhodnu, že se kapek pocvíčíme. Došlo na "TaličekáRumíčekde" a Rumíček utíkáaal slalomovat. Ovšem Taliřová měla za to, že "Já už se sedělsedmnáctneděl" zvedla se a hodlala si odkráčat. Grrrr. "Cotoje?Vokamžitězpátky!" musela ji domanévrovat zpátky tam, kde měla sedět. Moc se jí nechtělo, ale to měla smolikof, soudržka. Bude sedět a čekat. Projeli jsme to pěkně s Rumíčkem a pak jsem je prohodila. Zvládla tři lavičky a měla radost. Já taky, to je jasný. Za odměnu jsem jí poslala dolů ke křoví, kde si šla vyštrachat jedno z posledních padančat, který se tam ukrývají pod listím. Rumíček mi šel vokázat, jak to žije i myšodurky a pak došlo přesun k rybníčkům.

Tali byla pochopitelně nadšená a my měli s Rumíčkem chvíli jen tak na blbinky. A taky ale na

Když byli v půlce, zavolala jsem jen tak pro srandu do prostoru, že bych jako potřebovala už jít domů □ . A to byste nevěřili, co to provedlo s Taliprtkou. “Domů??? Jo? TAK JO!” Zasmýkovala a vypálila ke mně jak šílená, tlemíc se na celý kolo, voči samým úsilím vyšpuleny a makala jako blázen □ . Ještě, že jsem se stačila zapřít, jinak jsem asi ležela □ Vyběhly jsme spolu na podestu a Rumouš se tam ještě někde šmrdolil se Šmudlou. Tali byla hrdobec, jak výborná byla, že byla úplně nejprvnější z prvních □ . A to už jsme obě registrovaly zrzavou šmouhu, která pádila kolem hřiště a zmateně se rozhlížela. “Ha! Voni mi zmizly, ty čůzy!” tvářila se šmouha. Pak nás zblejskla na tý podestě a dolítla za náma s výrazem :“No kde prosim vás jako ste?”.

Ohařiska produsali domem a stepopvali nahoře na schodech, čekaje na svůj zaslouženej desátek. A doma pak na výbornou snídaničku. Zaslouženou to snídaničku □ .